

dring (Nr. 2), der gaar ud paa at fastslaa, at de tvende af Indenrigsministeren valgte Medlemmer skulle tages blandt Beboerne af de paagældende Købstæder eller Handelspladser. Da nemlig Amtmanden skal være født Formand, og 2 Medlemmer skulle vælges af Amtsraadet, kræver Ligevægten, at de 2 andre Medlemmer bør være Købstadmænd.

Udvalgets Flertal (11 Medlemmer) billiger fremdeles Forslagets § 5, hvorefter der skal affattes Skattevedtægter, som med Indenrigsministerens Billigelse vedtages for Landkommunernes Vedkommende af Amtsraadene og i øvrigt af Kommunalbestyrelserne. Stønt det formentlig er en Selvfølge, at Sogneraadenes Erklæring vilde blive indhentet, forinden et Amtsraad udsædvanlig Vedtægten, er det dog fundet rettest udtrykkelig at fastsætte dette (Nr. 6). Men videre end til Indhentelse af Erklæring kan man formentlig ikke gaa, allerede af den Grund, at Vedtægten saa vidt muligt bør være ens for alle Landkommuner i samme Amtsraadsreds.

Ændring Nr. 7 tilfigter dels at forhindre, at der lægges uforholdsmæssig Vægt paa Indtægten som saadan, dels at vække Opmærksomhed for de andre Omstændigheder, som efter Formue- og Vejlighedsfattens Grundfættninger nødvendigvis maa tages i Betragtning, og det er fundet hensigtsmæssigt at give en udtrykkelig Bestemmelse (Nr. 8) om, hvorledes der skal forholdes, dersom den skattepligtige ikke har haft Ophold i vedkommende Kommune i hele det „forudgaaende Kalenderaar“, og Vigningsmyndigheden af denne Grund ikke har Kendskab til hans hidtidige økonomiske Stilling.

Lovforslagets § 6 er i det væsentlige enslydende med Landkommunallovens § 21 og Købstadkommunallovens § 26. Disse Paragraffer, som angaa Formue- og Vejlighedsfattens (jfr. Udtrykket „efter sin hele økonomiske Stilling“), passe imidlertid for saa vidt ikke paa Kjøbenhavn, og allerede af den Grund maatte en Ændring foretages, eftersom Lovforslaget ogsaa angaar personlig Skattepligt til Kjøbenhavn. Da det tillige

visnok maa erkendes, at de tvende ovennævnte, enslydende Paragraffer i Kommunallovene ere saa uheldig affattede, at det er vanskeligt at anvende dem rigtig, naar man ikke er nøje bekendt med de Domme og ministerielle Skrivelser, der i Aarenes Løb have fortolket dem, er det fundet rettest at forsøge paa at finde en almenfattelig Redaktion af § 6. Hertil sigte Ændringerne Nr. 9 og 10, som nøje følge Traditionen, alene med Undtagelse af, at Udvalget foreslaar at afvige fra den gældende Ret og Lovforslagets dermed stemmende Regel ved Bestemmelsen om, at fast Ophold af mindst 3 Maaneders Varighed skal medføre Skattepligt. Medens der nu kræves mindst 4 Maaneders Ophold i Skatteaaret for at begrunde Skattepligt — hvad Lovforslaget fastholder — har Folketinget, som bekendt, forlangt, at Skattepligt skal indtræde ved 2 Maaneders Ophold. Noget af Udvalgets Medlemmer have været tilbøjelige til at blive ved den gældende Regel paa dette Punkt, da en Forkortelse af det skattefrie Tidrum, især en saa stor Forkortelse som til 2 Maaneder, utvivlsomt vil medføre en meget stor Ulejlighed for Kommunerne uden tilsvarende Udbytte, og da det ikke lader sig nægte, at Forkortelsen vil blive overordentlig sølelig for Kjøbenhavn. Paa den anden Side kan det anføres, at der ved Afnittet om Bygningskyld gives de Kommuner, for hvem det især maatte være af Interesse at kunne beskaffe et kortere Ophold end 4 Maaneder, en langt værdifuldere Afgang til retfærdig Fordeling af de kommunale Statter end denne, saa at der for saa vidt er mindre Grund til at gøre nogen Forandring. Da disse Medlemmer imidlertid fandt det betænkeligt skarpt at fastholde Fordringen om paa dette Punkt at blive ved det bestaaende og da der fra anden Side fremkom Forslag om at gaa den Middelvej at sætte Grænsen ved 3 Maaneder, har hele Udvalget vedtaget at stille Forslag herom. — Ændring Nr. 10 tilfigter i øvrigt ogsaa at indføre den ny Regel, at et Op-